

Kapitola 2

Whit

Musím dostat Wisty někam do bezpečí – a to hned. Zdá se, že jsme policajty s obušky na několik drahocenných vteřin setřáslí za davem lidí, a tak se prudce otočím, abych našel další uličku... a málem vrazím do svého vlastního obličeje. Zapotácím se dozadu a cítím, jak mi naskakuje husí kůže.

A potom je uvidím.

Stovku, nebo tisícovku plakátů, na každém sloupu a v každém okně. Wisty a já.

Opět se otočím a uvědomuju si, jak rychle dýchám. Odevšad na sobě cítím oči. Jedna stařena se na mě kření prázdnými ústy. Z bílých mramorových schodů budovy Kapitolu k nám sbíhají dva kravatáci a míří na nás doutníky. Kousek stranou stojí holčička, která mě propaluje doširoka otevřenými šedými očima. I ona *ví*.

Vědí to všichni.

V tu ránu se na náměstí přizhene policejní jednotka, muži zákona se

divoce rozhlíží, kde jsme. A potom, jako v nějakém hororovém filmu, začnou výt ti nemrtví vlci.

Z místa, kde stojím, spatřím v boční uličce nevelkou, částečně vybombardovanou kamennou budovu, která vypadá slibně. Nebo přinejmenším slibněji než chřtány těch polomrtvých bestií. Pokud možno nenápadně se k ní začnu šinout a vklouznu do bočního vchodu.

Uvítá mě gargantuovská malba Jediného, který je Jediný s holou hlavou a křiklavě barevnýma očima upřenýma mým směrem, a na stěně si přečtu nápis:

VYZNEJ SE NOVÉMU ŘÁDU ZE SVÝCH ZLOČINŮ
A BUDEŠ UŠETŘEN. JEDINÝ UŽ VŠECHNO VÍ.

Podlaha je posetá prázdnými patronami.

Tohle může být... fakt nebezpečné.

Ale nikdo tu není. Jsme v bezpečí – prozatím.

Nesnesitelně mě pálí ramena a v kříži, a tak konečně spustím sestru na podlahu. Vypadá jak zosobněná smrt. Posadím si ji do klína. „Hele, Wisty,“ prosím ji a otírám ji tvář košilí. „Zůstaň se mnou.“

Zrzavé vlasy má ulepené potem, ale jektají jí zuby. Stisknu jí lepkavou ruku, šeptám nad ní formule několika mých zaručených hojivých zaklínadel a přidávám k nim veškerou naději, kterou v sobě dokážu najít.

Jenže... nic nefunguje.

Jak mi mohl tak zvlhnout veškerý střelný prach? Jsem čaroděj, ale neumím zachránit ani svoji sestru. Je to moje životní jistota, moje nejlepší kamarádka. Nemůžu tu jen tak sedět a dívat se, jak ustavičně slábne, dívat se, jak jí otékají oči krví, dívat se, jak se potácí na pokraji bezvědomí, dokud kolem ní nakonec nezčerná svět. Nemůžu se pořádkem dívat, jak lidi, které nejvíc miluju, umírají.

To už se mi stalo.

Dvakrát.

Při pomýšlení na mámu s tátou sebou trhnu. *Kdyby mi jenom líp vysvětlili, jak mám zacházet s touhle schopností, předtím než...*

Nedokážu tu myšlenku dokončit.

Jsem si jistý, že tohle není jen problém mých schopností. Tady v hlavním městě se vznáší něco ve vzduchu – jako by ho Jediný snad otrávil – a to něco proměňuje přívržence Nového řádu v bezduché, přikyvující, prázdné skořápky a ubohé potenciální odpůrce ve svíjející se, úpějící oběti krvavého moru.

Počet přeživších není vysoký.

„Wisty, proč ses musela přihlásit na výpomoc do toho pitomého morového tábora a onemocnět?“ Obořím se na ni šeptem s tváří zalitou vzteklými slzami. „Viděli jsme, čeho je Jediný schopný, a když zatouží, aby onemocněl každý volnomyšlenkář v ghettu, před morem tě neochrání ani všechna hojivá zaklínadla na světě!“

Svoji sestru, toho často otravného všeználníka, rebelantskou vůdkyni, největší hrozbu pro Nový řád, nečekaně skvělou rockerku, mimořádnou čarodějkou *potřebuju...* tohle prostě sám nezvládnou. Ne. Bez ní to nezvládnou. Je to jediné, co mi na tomhle světě zbylo.

Zajíknu se. Už jsem o Wisty uvažoval v minulém čase.

Ucítím, jak ve mně najednou všechno vybuchne. Udeřím do podobizny Jediného, ale jako by byla z kovu, a ruka se mi rozdrncí bolestí.

„Na tvém místě bych to nedělal,“ ozve se ode dveří. Honem se otočím a uvidím mladého vojáka, který má na sobě něco, co vypadá jako o několik čísel větší uniforma jeho táty. Od vchodu na mě míří pistolí.

Skoro se rozesměju. Tohle že má být ten pitomec, co nás udá?

„Jo, už jsem na to sám přišel, díky,“ řeknu mu, zatímco si pevně svírám pohmožděnou ruku. Podívám se za něj. Zdá se, že sem za ním nikdo nešel.

„Z moci Nového řádu a jménem Jediného, který je Jediný“ – uctivě pozvedne zrak k obrazu – „tě žádám, aby ses vzdal své moci a odevzdal Jedinou, která má Dar.“

Tím myslí Wisty. Jediný chce její oheň. Udělám několik ochranných kroků směrem k sestře. Sleduje mě hlaveň pistole, míří mi mezi oči.

„Ani hnout, čaroději,“ přeskočí mu pubertální hlas. „Ještě krok a odpálím tě odsud do další dimenze.“ Mluví, jako by se naučil hlášky z nějaké akční hry.

„Já už v další dimenzi byl,“ prohodím. „Země stínů není tak hrozná.“ I s bolavou rukou bych ho neměl potížit sejmout, kdyby se mi podařilo udělat k němu ještě pár kroků.

Na moji nenucenost zareaguje výrazem nevrle drzosti. Očividně dochází k názoru, že si ještě přisadí. „Nebo bych naopak mohl zabít jenom ji,“ máchne pistolí směrem k Wisty. „Možná by mi dokonce dali medaili.“

Nedali. Zuřili by, že zničil potenciální zdroj tak velké moci, a nejspíš by ho na místě popravili. To ale nahlas neřeknu; pozorně sleduju, jak dychtivě se dotýká spouště.

„Hele, v klidu. Není nutný reagovat nějak přehnaně,“ řeknu a zvednu ruce. „Zachovejme si chladnou hlavu.“

Snažím se mluvit nevzrušeně.

Vojenský holobrádek s vymytým mozkiem. Kdy první zabití člověku stále připadá jako dobrodružství, kdy to stále vypadá, jako by se měla oběť za chvíli posadit a zeptat se, jestli se pokračuje ve hře.

Ale to Wisty neudělá.

Rozhostí se mezi námi ticho a kluk zvažuje, jestli dá přednost svému svědomí nebo hrdosti. Ví, která strana vyhraje, která vždycky vyhraje. Přimhouří oči před terčem, zatíná prst. Já se začínám potit a chystám se skočit před sestru.

Ale než se k tomu dostanu, zamihotají se mu oči – a zhroutí se na podlahu.

Dlouze vydechnu. *Co se to právě stalo? Zaplála ve mně znenadání moje síla a nekontrolovaně ho zasáhla? Stihla ho nějaká dokonale zacílená křeč?*

Ne. Něco ho udeřilo do týlu. Zahlédl jsem jakousi věc, která se odkutálela kousek od něj. *Skleněná sněhová koule?*

Ve vchodu za ním stojí ta nevraživě se tvářící holčička s velkýma očima, která mě sledovala na náměstí. Vypadá zarputile, drobná pusinka našťavaně stažená.

Její výraz mi připomíná Wisty ve vrcholné fázi rozhořčení vůči mojí maličkosti. Holčička stojí za dveřmi, kyne mi, abych vyšel do uličky.

„To na mě budeš vejrat, čaroději? Jestli se chceš prospat, tam, odkud jsem přišla, jich mám ještě víc.“

Kapitola 3

Whit

„MÁŠ DVĚ MOŽNOSTI,“ pronese zakrslá anarchistka.

Ostražitě si ji prohlížím. Nedokážu určit, jestli opravdu stojí na mojí straně. Děti na nás už používali, a v hlavním městě skoro žádní povstalci nezůstali. Na naši hlavu je určitě vypsána odměna; třeba má nekalé úmysly.

Je špinavá a vyzáblá, ale v obličejí se jí zračí podivně sebejistý výraz. A – což je ještě podivnější – na hlavě má parohy.

Potom mi to dojde: Svátek.

V panice jsem musel přehlédnout podrobnosti. Ačkoliv jsou oslavy Svátku zakázány pod trestem bolestné smrti, teď, když vyhlédnu z okna, narážky na něj vidím všude: stuhy připíchnuté k vlajkám Nového řádu, svíčky mihotající se na parapetech a pak ty ledové sochy, ze kterých se Wisty s mámou mohly pominout – s tou výjimkou, že tohle jsou tetelivé pocty Jedinému.

„Máš dvě možnosti,“ zopakuje holčička netrpělivě. „A volba je jen a jen na tobě.“

Dala si ruce v bok, z drobné tvářičky na mě upřela kulaté, třpytivé oči. Je jí tak sedm osm let, ale ty oči vypadají mnohem starší, připomínají oči těch svaštělých elfů, o kterých jsme si s Wisty čítávali v knížkách o Králi skřítků –,